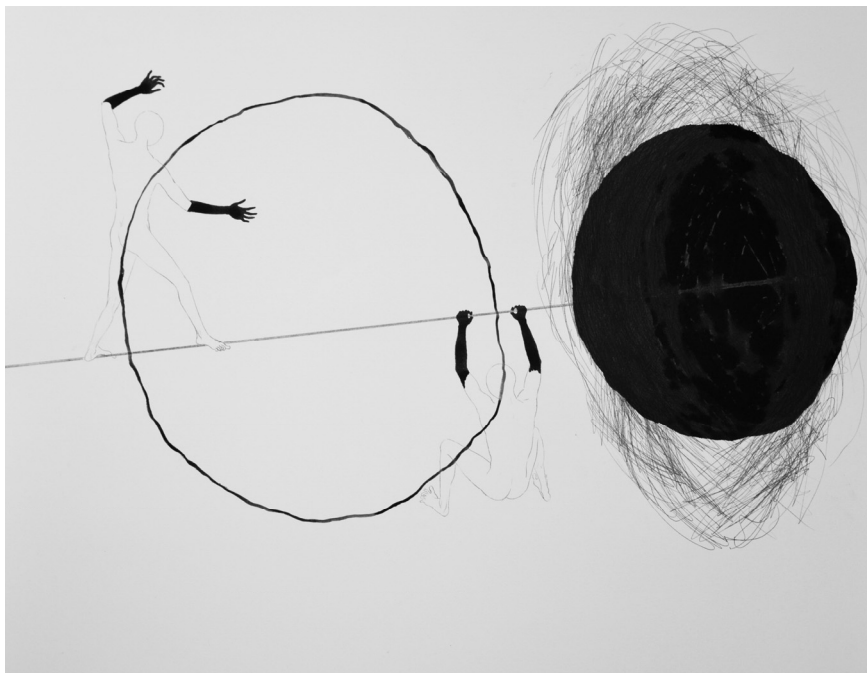

gyilkos. A *Werther nem lesz öngyilkos* című ciklus különleges színfoltja a kötetnek. Bár a szerelem is reménytelen, nem válhat menedékké a két utolsó vers (*werther nem lesz öngyilkos, a teraszok*), mely ha nem vesszük figyelembe a függelék, akkor a szerzői intenció értelmében a kötet két záró darabja, mégsem annyira sötét. Danyi Magdolna Werthere minden kudarc ellenére az életet szeretné választani, akármilyen kilátástalan is az: „És Lotte? őmiatta? félhullott legyen? / Nem érti a szerzőt. Nem érti a korát. / Valójában semmit sem ért, de ez most / nem zavarja. – Leginkább azt szeretné, / legyen már reggel, s ő, átaludva / a világirodalom e korszakát, csak úgy pizsamában, megihasson egy forró feketét.” S a következő vers teraszán a lírai én a pincérre visszamosolyogva talán megtalálja az enyhületet és a felröppenést: „S töltem sem / vehető el az otthoniasság érzése. Hisz otthon / érezni magam, számomra, úgy látszik, azt jelenti, / hogy maradéktalanul vállalhassam idegenségem. / Természetes léthelyzetemmé legyen.” Természetesen e felismerés nem hozhat maradéktalan feloldozást, csupán a vak üvegen kaparászás, a sziszüphoszi munka folytatását, elfogadását jelzi, melyet Albert Camus az abszurd élet elleni lázadás jelképeként látta.

CSAK HALADJ TOVÁBB A KIJELÖLT ÚTON!, 2014, indigó rajz, tinta, 48,3×61 cm